

04-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ: 27-04-1983 মধুবন

“দৃষ্টি-বৃত্তি পৰিৱৰ্তন কৰাৰ উপায়”

আজি বাপদাদাই সকলো পুৰুষাৰ্থীসকলৰ সংগঠন চাই আছেহঁক। এই পুৰুষাৰ্থী শব্দতে সকলো জ্ঞান সোমাই আছে। পুৰুষাৰ্থী অৰ্থাৎ পুৰুষ আৰু ৰথী। কাৰ ৰথী? কাৰ পুৰুষ? এই প্ৰকৃতিৰ মালিক অৰ্থাৎ ৰথৰ ৰথী। এই এটা শব্দৰে অৰ্থ স্বৰূপত স্থিত হৈ গ'লে কি হ'ব? সকলো দুৰ্বলতা সহজে পাৰ হ'ব পাৰিবা। পুৰুষ প্ৰকৃতিৰ অধিকাৰী, অধীন নহয়। ৰথী হ'ল ৰথ চলাওঁতা, ৰথৰ অধীন হওঁতা নহয়। অধিকাৰী সদায় সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ সৰ্বশক্তিৰ অধিকাৰী অৰ্থাৎ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হয়। সৰ্বশক্তি বাবাৰ সম্পত্তি হয় আৰু এই সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'ল সন্তানসকল। এই সৰ্বশক্তিৰ ৰাজ্য-ভাগ্য বাপদাদাই সকলোকে জন্মসিদ্ধ অধিকাৰৰ ৰূপত দিয়ে। জন্মতেই এই স্বৰাজ্য, সৰ্বশক্তিৰ অধিকাৰী স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ তিলক আৰু পিতাৰ স্নেহত লীন হৈ থকা স্বৰূপৰ ৰূপত অন্তৰ আসন, সকলোকে জন্ম পাওঁতেই দিছে। জন্মতেই বিশ্বকল্যাণৰ সেৱাৰ মুকুট প্ৰত্যেক সন্তানক দিছে। জন্মতে অধিকাৰৰ আসন, তিলক, মুকুট আৰু ৰাজ্য-ভাগ্য সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিছা নহয়! এনে চাৰিওতাৰে প্ৰাপ্তিৰ প্ৰাপ্তিস্বৰূপ আত্মা দুৰ্বল হ'ব পাৰেনে? এই চাৰিওটা প্ৰাপ্তি চম্ভালিব নোৱাৰা নেকি? কেতিয়াবা তিলক মচ খাই যায়, কেতিয়াবা আসন ভাঙি যায়, কেতিয়াবা মুকুটৰ সলনি বোজা উঠাই লোৱা। ব্যৰ্থ আৱৰ্জনাৰ টুকুৰি উঠাই লোৱা। নাম হয় স্বৰাজ্য কিন্তু স্বয়ং ৰজাৰ সলনি অধীন প্ৰজা হৈ যোৱা। এনেকুৱা খেল কিয় খেলা? যদি এনে খেল খেলিয়েই থাকা, তেন্তে চিৰদিনৰ কাৰণে ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰৰ সংস্কাৰ কেতিয়া অবিনাশী হ'ব? যদি এই খেল চলিয়েই থাকে তেন্তে প্ৰাপ্তি কি হ'ব! যিয়ে নিজৰ আদি সংস্কাৰক অবিনাশী ৰূপত ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে তেওঁ আদিকালৰ ৰাজ্য অধিকাৰী কেনেকৈ হ'ব। যদি বহুত কালৰ যুদ্ধ কৰাৰে সংস্কাৰ থাকে অৰ্থাৎ যুদ্ধ কৰি কৰি সময় কটোলা, আজি জয়, কালি পৰাজয়, এতিয়াই জয়, এতিয়াই পৰাজয়, চিৰকালৰ বিজয়ৰ সংস্কাৰ নাথাকে তেন্তে ইয়াক ক্ষত্ৰিয় বুলি কোৱা হ'ব নে ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হ'ব? ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হয়। ক্ষত্ৰিয়তো আকৌ গৈ ক্ষত্ৰিয়ই হ'ব। দেৱতাৰ লক্ষণ আৰু ক্ষত্ৰিয়ৰ লক্ষণত চোৱা কিমান পাৰ্থক্য আছে। স্মাৰক চিত্ৰত এওঁৰ (ৰামৰ) হাতত ধনু কাড় দেখুওৱা হয়, এওঁৰ (কৃষ্ণৰ) হাতত মুৰুলী দেখুওৱা হয়। মুৰুলীধৰ অৰ্থাৎ মাষ্টৰ মুৰুলীধৰ হৈ বিকাৰৰূপী সাপক বিষাক্ত হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে বিষ সমাপ্ত কৰি শয়্যা বনাই দিলে। ক'ত বিষাক্ত সাপ আৰু ক'ত শয়্যা! ইমান পৰিৱৰ্তন কিহৰ দ্বাৰা কৰিলে? মুৰুলীৰ দ্বাৰা। এনে পৰিৱৰ্তন কৰোতাজনকে বিজয়ী ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়। তেন্তে নিজকে সোধা মই কোন?

সকলোৱে নিজৰ নিজৰ দুৰ্বলতাক সততাৰে স্পষ্ট কৰিলে। সেই সততাৰ নম্বৰতো পায় যাবা কিন্তু বাপদাদাই চাই আছিল যে এতিয়ালৈকে যেতিয়া নিজৰেই সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ শক্তি অহা নাই তেন্তে বিশ্ব পৰিৱৰ্তক কেতিয়া হ'বা? এতিয়া দৃষ্টি পৰিৱৰ্তন, বৃত্তি পৰিৱৰ্তন এয়া অবিনাশী কেতিয়া হ'ব! তোমালোক দৃষ্টা হোৱা, দৃষ্টিৰ দ্বাৰা চাওঁতা দৃষ্টা, দৃষ্টি কিয় বিচলিত কৰা? দিব্য নেত্ৰেৰে চোৱা নে এই চামৰাৰ স্থূল নেত্ৰেৰে চোৱা? দিব্য নেত্ৰেৰে সদায় স্বতঃ দিব্য স্বৰূপেই দেখিবলৈ পাবা। চামৰাৰ চকুৰে চামৰা দেখিবা। চামৰাক চোৱা, চামৰাৰ বিষয়ে ভবা এয়া কাৰ কাম! ফৰিস্তাৰ? নে ব্ৰাহ্মণৰ? নে স্বৰাজ্য অধিকাৰীৰ? তেন্তে ব্ৰাহ্মণ হোৱা নে কোন হোৱা? নাম কওঁ নেকি?

সদায় প্ৰত্যেক নাৰী শৰীৰধাৰী আত্মাক শক্তিরূপ, জগত মাতাৰ ৰূপ, দেৱীৰ ৰূপত চোৱা- এয়া হ'ল দিব্য নেত্ৰেৰে চোৱা। কুমাৰী হয়, মাতা হয়, ভগ্নী হয়, সেৱাধাৰী নিমিত্ত শিক্ষক হয়, কিন্তু হয় কোন? শক্তি ৰূপ। ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধতো কেতিয়াবা বৃত্তি আৰু দৃষ্টি চঞ্চল হৈ যায় সেয়ে সদায় শক্তি ৰূপ, শিৱ শক্তি হয়। শক্তিৰ আগত কোনোবা আসুৰী বৃত্তিৰে আহিলে কি হয়, সেয়া জানা নহয়? আমাৰ শিক্ষক নহয়, শিৱশক্তি। ঈশ্বৰীয় ভগ্নী হয়, ইয়াৰো ওপৰত শিৱশক্তিৰ ৰূপত চোৱা। মাতা

আৰু ভগ্নীসকলো যাতে সদায় শিৱশক্তি ৰূপত স্থিত হৈ থাকে। মোৰ বিশেষ ভাই, মোৰ বিশেষ বিদ্যাৰ্থী নহয়। তেওঁ শিৱ শক্তি হয় আৰু তুমি মহাবীৰ হোৱা। লংকাক জ্বলাওতাই প্ৰথমে নিজৰ ভিতৰৰ ৰাৱণৰ বংশক জ্বলাব লাগিব। মহাবীৰৰ বিশেষত্ব কি দেখুওৱা হয়? সদায় অন্তৰত কি দেখুৱায়? এজন ৰাম দ্বিতীয় কোনো নাই। চিত্ৰ দেখিছা নহয়। সেয়ে প্ৰত্যেক ভাই মহাবীৰ হয়, প্ৰতি গৰাকী ভগ্নী হ'ল শিৱশক্তি। মহাবীৰো ৰামৰ, শক্তিও শিৱৰ। যি কোনো দেহধাৰীক চালে সদায় ভ্ৰুকুটিৰ ফালে আত্মাক চাবা। কথা আত্মাৰ লগত পাতিব লাগে নে শৰীৰৰ লগত? কাৰ্য্য ব্যৱহাৰত আত্মাই কাম কৰে নে শৰীৰে? সদায় প্ৰতি চেকণ্ডত শৰীৰত থকা আত্মাক চাবা। দৃষ্টিয়েই মন্তক মণিৰ ফালে যাব লাগে। তেতিয়া কি হ'ব? আত্মাই, আত্মাক দেখি স্বতঃ আত্মা-অভিমানী হৈ যাব। এয়া প্ৰথম পাঠ নহয় জানো! প্ৰথম পাঠেই দৃঢ় নহ'লে, আত্মা দৃঢ় নকৰিলে পিতাৰ বাদশ্বাহী কেনেকৈ পাবা। কেৱল এটা কথাত সদায় সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিবা। যিয়েই কৰিব লাগে শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে, শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে। প্ৰত্যেক কথাত দৃঢ় সংকল্প কৰোতা হোৱা। যিয়েই সহ্য কৰিবলগীয়া নহওঁক, সন্মুখীন হ'বলগীয়া নহওঁক, কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম বা শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব। ইয়াত পুৰুষাৰ্থী শব্দ আলস্যৰ ৰূপত ব্যৱহাৰ নকৰিবা। পুৰুষাৰ্থী হওঁ, চলি আছো, কৰি আছো, কৰিবতো লাগিবই, এয়া হল আলস্যৰ ভাষা। সেই মুহূৰ্তত পুৰুষাৰ্থী শব্দৰ অৰ্থ স্বৰূপত স্থিত হৈ যোৱা। পুৰুষ হওঁ, প্ৰকৃতিয়ে ঠগিব নোৱাৰে। এই সকলো প্ৰকাৰৰ দুৰ্বলতা আলস্যৰ লক্ষণ। মহাবীৰেতো পাহাৰকো চেকণ্ডত হাতত লৈ উৰোতা হয় অৰ্থাৎ পাহাৰকো পানীৰ সমান পাতল বনাওঁতা হয়। সৰু-সৰু পৰিস্থিতিনো কি কথা! তেতিয়াতো এনে মহাবীৰক কোৱা হ'ব পৰুৱাকো ভয় কৰোতা। কি কৰিম, হৈ যায়। এয়া জানো মহাবীৰৰ কথা? বুদ্ধিমনে এনেকৈ নকয় যে কি কৰো চোৰ আহি যায়। বুদ্ধিমনে বাৰে বাৰে ঠগ নাখায়। এলেছোৱা সকলে বাৰে বাৰে ঠগ খায়। প্ৰতিৰক্ষাৰ সাধন থাকিও যদি কামত নলগায় তেন্তে তেওঁক কি বুলি কোৱা হ'ব? জানো যে হ'ব নালাগে কিন্তু হৈ আছে, ইয়াক কেনেধৰণৰ বুদ্ধিমানী বুলি কোৱা হ'ব!

দৃঢ় সংকল্প কৰোতা হোৱা। পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব, কাইলৈ নহয়, আজিয়েই। আজিও নহয়, এতিয়াই। ইয়াকে মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। ৰামৰ আজ্ঞাকাৰী। আজিতো মিলনৰ দিন আছিল তথাপিও সন্তানসকলে পৰিশ্ৰম কৰিছে সেয়ে পৰিশ্ৰমৰ ফল দিবলগীয়া হ'ল। কিন্তু এই দুৰ্বলতাবোৰ লগত লৈ যাবানে? দি দিয়া বস্তু আকৌ উভতাই নোলোৱা নহয়! জবৰদস্তি আহিলেও আহিব নিদিবা। শত্ৰুক আহিবলৈ দিয়া হয় জানো? মনোযোগ দিয়া আৰু পৰীক্ষা কৰা এয়া হৈছে ডবল লক্, স্মৰণ আৰু সেৱা- এয়া দ্বিতীয়টো ডবল লক্ সকলোৰে লগত আছে নহয়। ডবল লক্ সদায় লাগি থাকে যেন। দুয়োফালে লক্ লগাব লাগে। বুজিলা! কেৱল এফালে নলগাবা। আতিথেয়তা স্থূল আৰু সূক্ষ্ম ৰূপত বহুত হ'ল। ডবল আতিথেয়তা হ'ল নহয়। দিদি, দাদী আৰু নিমিত্ত হোৱা আত্মাসকলে অন্তৰেৰে আপ্যায়ন কৰিলে সেয়েহে সকলো দিদি দাদীক আমি এতিয়াৰ পৰা সদায় বিজয়ী হম এইটো বচন দি আতিথেয়তাৰ প্ৰতিদান দি যাবা। কেৱল মুখেৰে নকবা, মনেৰে কবা। আকৌ এমাহৰ পাছত এই ফটোত থকা সকলক চাম যে তেওঁলোকে কি কৰি আছে। অন্যৰ পৰা লুকালেও কিন্তু পিতাৰ পৰা লুকুৱাব নোৱাৰিবা। অচ্ছা!

সদায় দৃঢ় সংকল্পৰ দ্বাৰা ভবা আৰু কৰা দুয়োটাকে সমান বনাওঁতা, সদায় দিব্য নেত্ৰৰ দ্বাৰা আত্মিক ৰূপত চাওঁতা, যতেই চাই তাতেই আত্মাসকলকেই দেখোঁতা, এনেকুৱা অৰ্থস্বৰূপ পুৰুষাৰ্থী আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

অব্যক্ত মহাবাক্য

পিতাৰ সমান নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নিৰ্বিকাৰী হোৱা

ব্ৰহ্মা বাবাৰ অন্তিম এই তিনিটা শব্দ মনত ৰাখিবা - নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নিৰ্বিকাৰী। সংকল্পত সদায় নিৰাকাৰী, সকলোৰে প্ৰতি অনাসক্ত আৰু পিতাৰ মৰমৰ, বাণীত সদায় নিৰহংকাৰী অৰ্থাৎ সদায় আত্মিক মধুৰতা আৰু নিৰ্মাণতা

সম্পন্ন আৰু কৰ্মত প্ৰত্যেক কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা নিৰ্বিকাৰী অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ ব্যক্তিত্বসম্পন্ন হোৱা। অভ্যাস কৰা- মই নিৰাকাৰ আত্মা সাকাৰ আধাৰৰ দ্বাৰা কৈ আছে। সাকাৰতো নিৰাকাৰী স্থিতি যাতে স্মৃতিত থাকে – ইয়াকে কোৱা হয় নিৰাকাৰ তথা সাকাৰ আধাৰৰ দ্বাৰা বাণী আৰু কৰ্মত অহা। আচল স্বৰূপ নিৰাকাৰ, সাকাৰ হৈছে আধাৰ। এইটো ডবল স্মৃতি “নিৰাকাৰ তথা সাকাৰ” শক্তিশালী স্থিতি হয়। নিজৰ নিৰাকাৰী বাস্তৱিক স্বৰূপক স্মৃতিত ৰাখিলে সেই স্বৰূপৰ আচল গুণ, শক্তি স্বতঃ উদ্ভূত হ’ব। সংগম যুগত নিৰাকাৰ পিতাৰ সমান কৰ্মাতীত, নিৰাকাৰী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰা তেতিয়া ২১ জন্ম ব্ৰহ্মা বাবাৰ সমান সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ অনুভৱ কৰি থাকিব। “বালক তথা মালিক হওঁ”- এইটো স্মৃতিয়ে সদায় নিৰহংকাৰী, নিৰাকাৰী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়। বালক হোৱা অৰ্থাৎ হৃদৰ জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন কৰা। যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ’লা তেতিয়া ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ প্ৰথম অতি সহজ পাঠ পঢ়িলা - সন্তানসকলে কলে “পিতা” আৰু পিতাই কলে “সন্তান অৰ্থাৎ বালক”। এই এটা শব্দৰ পাঠে জ্ঞানী বনাই দিয়ে।

সেৱাত নিমিত্ত ভাৱেই সেৱাৰ সফলতাৰ আধাৰ। নিমিত্ত ভাবৰ দ্বাৰা নিৰাকাৰী, নিৰ্বিকাৰী আৰু নিৰহংকাৰী –এই তিনিওটাই বিশেষত্ব স্বতঃ আহি যায়। নিমিত্ত ভাব নাথাকিলে অনেক প্ৰকাৰৰ “মই ভাব”, “মোৰ ভাব” আহে যিয়ে সেৱাক ঢিলা কৰি দিয়ে সেয়ে “মই” নহয়, “মোৰ” নহয়। এটা শব্দ মনত ৰাখিবা যে মই নিমিত্ত হওঁ। নিমিত্ত হ’লেহে নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নম্ৰ-স্বভাৱ, নিঃসংকল্প অৱস্থাত থাকিব পাৰিবা। যিদৰে নিমিত্ত হলে নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নম্ৰ-স্বভাৱ, নিঃসংকল্প স্থিতি হয় সেইদৰে “মই” ভাব আহিলে দাম্ভিকতা, উদাসীনতা, বেজাৰ ভাব আদি আহি যায়। পিছলৈ তেওঁলোকৰ ফলাফল এনে হয় যে চলোতে চলোতে জীয়াই থাকিও মৃতকৰ দৰে হয়। সেয়ে এই মুখ্য শিক্ষাক সদায় মনত ৰাখিবা যে মই নিমিত্ত হওঁ। নিমিত্ত হ’লে কোনোধৰণৰ অহংকাৰ উৎপন্ন নহ’ব। মতভেদৰ পাকচক্ৰতো আহিবলগীয়া নহ’ব।

যিমানৈ নিৰাকাৰী অৱস্থাত থাকিবা সিমানৈ নিৰ্ভয় হ’বা কিয়নো ভয় দেহভাৱত থাকে। সেয়ে নিৰ্ভয়তাৰ গুণ ধাৰণ কৰিবৰ বাবে নিৰাকাৰী হোৱা। যিমান নিৰাকাৰী আৰু অনাসক্ত স্থিতিত থাকিবা সিমানৈই যোগত বিন্দুৰূপ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবা আৰু চলা-ফুৰা কৰোতে অব্যক্ত স্থিতিত থাকিবা। যিদৰে স্থূল শৰীৰৰ হাত-ভৰি আদেশ অনুসৰি চলি থাকে সেইদৰে এক চেকেণ্ডত সাকাৰীৰ পৰা নিৰাকাৰী অৰ্থাৎ নিজৰ আচল নিৰাকাৰী স্বৰূপত স্থিত হোৱাৰ অভ্যাস কৰিলে অহংকাৰ নাহে। অহংকাৰে অলংকাৰহীন বনাই দিয়ে। যি নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী তাৰ পিছত অলংকাৰী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকে তেওঁ সকলো আত্মাৰ কল্যাণকাৰী হ’ব পাৰে আৰু যি সকলোৰে কল্যাণকাৰী হয় তেৱেঁই বিশ্বৰ ৰাজ্য অধিকাৰী হয়।

সাক্ষাৎকাৰমূৰ্ত তেতিয়া হ’বা যেতিয়া আকাৰত থাকিও নিৰাকাৰী অৱস্থাত থাকিবা। যিদৰে অনেক জন্ম নিজৰ দেহৰ স্বৰূপৰ স্মৃতি স্বাভাৱিক হৈ আছে সেইদৰে নিজৰ প্ৰকৃত স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ অনুভৱো বহুত সময়ৰ পৰা থাকিব লাগিব। যেতিয়া এই প্ৰথম পাঠ সম্পূৰ্ণ হ’ব, আত্মা-অভিমানী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিবা তেতিয়া সকলো আত্মাক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱাৰ নিমিত্ত হৈ যাবা। এটা হৈছে নিৰাকাৰী আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ লক্ষ্য আৰু দ্বিতীয়তে নিৰ্বিকাৰী অৱস্থা যত মনকো নিৰ্বিকাৰী অৱস্থা বনাবলগীয়া হয়। যিদৰে গোটেই দিন যোগী আৰু পৱিত্ৰ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা সেইদৰে নিৰ্বিকাৰী আৰু নিৰাকাৰী হোৱাৰ লক্ষ্যও সন্মুখত থাকিলে ফৰিস্তা বা কৰ্মাতীত ষ্টেজ পাই যাবা। তেতিয়া আৰু কোনো ধৰণৰ অপৱিত্ৰতা অৰ্থাৎ পাচ তত্ত্বৰ আকৰ্ষণে আকৰ্ষিত নকৰিব। এতিয়াই আদেশ দিয়া আৰু নিজৰ সম্পূৰ্ণ নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নিৰ্বিকাৰী অৱস্থাত স্থিত হৈ যোৱা। তোমাৰ-মোৰ, মান-সন্মান আদিৰ অলপো অংশ থাকিব নালাগে। অংশ থাকিলে বংশও আহি যাব সেয়েহে সংকল্পতো কোনো বিকাৰৰ অংশ যাতে নাথাকে তেতিয়া এই তিনিওটা অৱস্থা আহি যাব আৰু তাৰ প্ৰভাৱত যি উত্তৰাধিকাৰী বা প্ৰজা ওলাবলগীয়া আছে সেয়া শীঘ্ৰে ওলাই আহিব, খৰতকীয়া সেৱা দেখিবলৈ পোৱা যাব।

এতিয়া নিজৰ নিৰাকাৰী ঘৰলৈ যাব লাগিব গতিকে যেনেকুৱা দেশ তেনেকুৱা বৈশিষ্ট্য ধাৰণ কৰিব লাগিব। সেয়েহে এতিয়া বিশেষ পুৰুষাৰ্থ এইটোৱেই হ’ব লাগে যে উভতি যাব লাগিব আৰু সকলোকে লৈ যাব লাগিব। এইটো স্মৃতিৰে

স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে সকলো সম্বন্ধ, প্ৰকৃতিৰ সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম অৰ্থাৎ সাক্ষী হৈ যাবা। সাক্ষী হৈ গলে সহজে পিতাৰ সংগী, পিতাৰ সমান হৈ যাবা। মাজে সময়ে সময় উলিয়াই এই দেহ ভাবৰ পৰা অনাসক্ত নিৰাকাৰী আত্মাৰ স্বৰূপত স্থিত হোৱাৰ অভ্যাস কৰা, যি কামেই নকৰা, কাম কৰি থাকিও এইটো অভ্যাস কৰিবা যে মই নিৰাকাৰী আত্মা এই সাক্ষীৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰি আছে। নিৰাকাৰী স্থিতি 'কৰাওঁতা'ৰ স্থিতি হয়, কৰ্মেন্দ্ৰিয় বোৰ 'কৰোতা' হয়, আত্মা 'কৰাওঁতা' হয়। গতিকে নিৰাকাৰী আত্মা স্থিতিৰ দ্বাৰা স্বতঃ নিৰাকাৰ পিতাৰ স্মৃতি আহিব। গোটেই দিনত যিমান বাৰেই 'মই' শব্দ উচ্চাৰণ কৰা তেতিয়া মনত পেলোৱা যে মই নিৰাকাৰ আত্মা সাক্ষীৰ প্ৰৱেশ কৰিছে। যেতিয়া নিৰাকাৰী স্থিতি স্মৃতিত থাকিব তেতিয়া নিৰহংকাৰী স্বতঃ হৈ যাবা, দেহৰ ভাব সমাপ্ত হৈ যাব। আত্মা স্মৃতিত আহিলেই নিৰাকাৰী স্থিতি দৃঢ় হৈ যাব। নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী আৰু নিৰ্বিকাৰী হোৱাৰ বৰদান যিটো বৰদাতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰিছা, এতিয়া সেই বৰদানক সাক্ষীৰ ৰূপত আনা! অৰ্থাৎ নিজকে জ্ঞান-মূৰ্ত, স্মৃতি-মূৰ্ত আৰু সাক্ষাৎকাৰ-মূৰ্ত বনোৱা। যিয়েই সন্মুখলৈ আহে, তেওঁ মন্তকৰ দ্বাৰা মন্তক-মণি দেখা পাওঁক, দুচকুৰ দ্বাৰা শক্তিশালী আভা দেখা পাওঁক আৰু মুখৰ দ্বাৰা বৰদানী বচন উচ্চাৰিত হোৱা দেখা পাওঁক তেতিয়াহে প্ৰত্যক্ষতা হ'ব।

***বৰদান:-** বাণী আৰু মন দুয়োটাৰে একেলগে সেৱা কৰোতা সহজে সফলতামূৰ্ত হোৱা।

বাণীৰ লগতে সংকল্প শক্তিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰা - এয়া অস্তিমৰ শক্তিশালী সেৱা। যেতিয়া মনৰ দ্বাৰা আৰু বাণীৰ দ্বাৰা সেৱা দুয়োটা যুগ্ম ৰূপত হ'ব তেতিয়া সহজে সফলতা হ'ব। ইয়াৰ দ্বাৰা দুগুণ ফলাফল ওলাব। বাণীৰে সেৱা কৰোতাৰ সংখ্যা কম বাকী চোৱা-চিতা কৰা, অন্য কামত থকা সকলে মনেৰে সেৱা কৰা উচিত, ইয়াৰ পৰা বায়ুমণ্ডল যোগযুক্ত হৈ যায়। প্ৰত্যেকেই এনেকৈ ভাবা যে মই সেৱা কৰিব লাগিব তেতিয়া বাতাবৰণো শক্তিশালী হৈ যাব আৰু সেৱাও দুগুণ হৈ যাব।

***গ্লোগান:-** সদায় একৰস স্থিতিৰ আসনত বিৰাজমান হৈ থাকিলে অচল-অটল হৈ থাকিবা।

!!ওম্ শান্তি!!
